

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

3. Quando loel prophetauerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

Abdias, Ionas, Michas prophetant. At verò Chronicum Alexandrinum ad annum 17. Ozia hæc notat. Osee Beeris filius, Amos, & Ionas Amasbi ex Gopher vaticinabantur.

9. Quæ cum animo complector, dubius hæsit, quoniam potissimum anno regis Ozia cœperit Osee vaticinari: mihi enim persuadere non possum, omnes illos quos recenset Eusebius, vno illo anno 17. Ozia sua vaticinia exorsos. Verba autem Eusebij altero è duobus modis accipi possunt. 1. Illos quatuor prophetas anno isto 17. prophetasse quidem, sed vnum aut plures eorum citius incepisse. 2. Tunc Osee suas prophetias auspiciatum fuisse, reliquos verò annis sequentibus vaticinatos. Et hic posterior modus mihi saavius arridet: siquidem ex communi sententia, non ante 25. Ozia annum cœpit Amos prophetare. Et si verò fieri poterit, ut Osee ante annum 17. Azariae promeret oracula: id tamen nec asserit Eusebius, nec aliunde certa coniectura deprehendimus. Itaque ex æquo & bono primordia Osee vaticinantis ad 17. annum regni Ozia vel non procul inde reuocari posse autumo.

10. Ex dictis patet, eam opinionem, quam iam num. 2. referebam, ex falso argumento natam: siquidem Ieroboam non 14. sed 26. annos ab Ozia enthronismo regnavit in Israel. Hinc Amos, in diebus Ieroboam prophetavit duobus annis ante terramotum, qui fuit anno 27. Azariae. Vide notata q. 1. in Isaiam, & infra in Amos q. 4.

Honorij Fast. Sicil. Iorism. Explicatur Euseb. b. 10.

Ozia & Ieroboam 26. annos simul regnarunt.

QVÆSTIO III.

Quando Ioel prophetaverit.

1. Rabbi Salomon, quem laudat & sequitur Lyranus (sine tamen præiudicio contrariæ sententiæ, ut ipse fatetur) Ioelis prophetiam refert ad Ioram regem Israel: quia sicut Heliseus prænuñciauit famem futuram; ita iste expressit modum, quo famas inducta est, nimirum per corrosionem erucae, bruchi &c. Quam opinionem merito explodunt recentiores huius loci interpretes, ut Ribera & Cornelius, famas enim ab Helisæo prædicta, mox evenit viuo adhuc Helisæo, ut patet 4. Reg. 2. Ioel autem non fuit synchronos Helisæo, ut ipsius Hebræi fatentur, qui Ioelem ad Manassæ tempora differunt. Iure itaque absolute negatur, quod Lyranus cum paucis sine ratione producit, siue dicamus Ioel vaticinante reuera erucas, locustas, bruchos, & auruginem fruges Hebræorum devorasse, siue potius per has agrorum pestes intelligamus varias cladés, quas Hebræo populo sui hostes intulerunt. Addit Ribera Rab. Salomonem locurum non tam ex proprio sensu, quam Auctoris Seder Olam; qui tamen hac in re sibi non constat, cum tradat Ioelem sub Manassæ vaticinatum.

1. Opinio sub Ioram. Resoluitur.

2. Ali-

P.
H. Philipp

Chronolo
gic: Testan

A 1 V

17 a

2 Opinio
sub Ma-
nasse.

- 1.
- 2.

2. Aliqui temporibus Manassæ Ioelem prophetasse volunt, probant quia in duas tantum tribus inuehitur: ergo verisimile est, 10. tribus tantum fuisse. Quod contigit anno 6. Ezechia. *Probat 2. ex 4. Reg. 21. v. 10. 23. v. 26.* vbi Deus Prophetas misisse dicitur, qui impendentes, propheciæ Manassæ regno Iudæ calamitates denunciarent. Huc accedit, quod in 70. Sixti V. loel post Micheam ponatur, & ipse loel Ierololymorum ætate graphicè depingat, vt illud quasi vicinissimum cernere videatur. Hæc opinio est Hebræorum in Seder Olam, Rab. David, Genebrardi, Moroni, & c. quæ quam valde probabilem esse dicit Cornelius, Argumento in Ioelem. Gualterus ad annum 14. Ezechia, notat Ioelem eo tempore prophetasse.

Ante Ma-
nassen pro-
phetas
Ioele.

3. Eorum tamen rationibus malo subscribere, quicquid, quam sub Ioelem prophetasse autumant. Est S. Hieronymi *Ila. 1. Vno*, inquit, volumine tempore Isaiam, Osee, Ioele, Amos prophetasse, ex regibus, qui ponuntur in titulo, cognoscitur Ioele 1. Tempore in quibus prophetas eadem debemus accipere, quæ in Osee diebus Ozia, Ioatham & Achaz, & Ezechia regum Iuda, & in diebus Ierololymorum regis Israel. Quam explicationem Lyranus probabilem esse tateretur. Huius rei generalem dat regulam idem Hieronymus *Præf. in 1. Ierol.* dum ait, in quibus tempus non præfertur in titulo, sub illis eos regibus prophetasse, & hi, qui ante eos habent titulos prophetarunt. Eiusdem sententiæ est S. Theodoretus, Remigius, Bellarminus, Ribera, Cornelius, Menochius, S. Augustinus 28. *Ciuit. 27.* dum asserit Ioelem sub Ioatham propheciæ magis Emmanuel Sa, qui ad initium Osee sic scribit: Osee æque uisus Ioele, Abdæ, Amos, Ionæ, & Michæ scilicet eodem ferè tempore, hæc prophetarunt.

Regula
notanda.

Ad 1. Opi-
nionis 2.

4. Primæ rationis in contrarium consecutionem facile negabunt, etiam laudati, dicentque non pauciora fortasse apud Isaiam aliosque prophetas vaticinia stante adhuc regno Israel, contra duas tribus edita fuisse, quæ apud Ioelem reperiantur. Aliæ prophetiæ sat multæ alijs prophetis inspiratæ fuerunt contra Israel, idque tempore Ioele, ac idcirco non est hic in 10. tribus detonsaret.

Ad 2.

5. Ad secundam rationem facile dictu est, Ioelem sub Ozia capisse, sed sicut Isaiam vsque ad Manassæ regnum sua vaticinia produxisse, & Ioelem in eorum prophetarum numero non fuisse, de quibus est *2. Reg. 21. Quæ verò cap. 23. narrantur, nec ad Ioele, nec ad Manassæ tempora spectare videntur.*

Ad confir-
mationem.

6. Nec refert, quod editio Romana 70. Seniorum Ioelem Michæ ponat: illa enim editio non est maioris, imò nec æqualis auctoritatis, quam

eiusdem Sixti V. & Hebræa, quæ loelem Michææ præponunt. Adhæc si 70. interpretes temporis ordinem sequerentur, & loel primum sub Manasse prophetasset: Ionas Manassen non præcessisset: quod nec aduersarij concesserint. Denique S. Vates affluente prophetico splendore, potuit æquè clarè Ierolymorum euerisionem, ante cladem Samariæ, quam posteam præuidere, & ad viuam repræsentare. Itaque arbitror loelem sub Ozia, viuo adhuc Ieroboamo II, ante Amos vaticinari cœpisse, vt iam num. 3. ex S. Hieronymo referendam.

Auct. v. itas Biblica rum Lacinorum.

Sub Ozia loel si ruit & sub Ieroboamo.

QVÆSTIO IV.

De tempore, quo prophetauit Amos.

1. Errum est eum prophetaſſe, in diebus Ozia regis Iuda, & in diebus Ieroboam filij Ioas regis Iſrael ante duos annos terra motus. Amos 1. v. 1. Et rarus de Ieroboam dubitare vetat cap. 6. v. 10. Sed quæſtio eſt, quoto anno regni Ozia, quoto Ieroboam hic terræ motus contigerit. Arias, Ribera, & alij nonnulli contendunt hunc terræ motum, fuiſſe ante annum XV. Ozia, ob rationem ſupra allatam q. 1. num. 2. & aiunt, interregnum 13. annorum fuiſſe in Iuda, Amaſia interim vel viuente, & in in Lachis commorante, vel potius eo mortuo, antequam Ozias ad regni ſaſtigium euclaretur. Iosephum & Eusebium ſibi aduerſari fatentur quidem; at nos, inquit Ribera, veritatem & concordiam rœmur, cuius nullam habuerat rationem.

Quando fuerit iſta terra motus.

1. Opinio.

2. Veram & nos cum Iosepho & Eusebio alijsque mox citandis veritatem atque concordiam, ſed aliter propugnauimus ad 4. Reg. idque varijs quæſtionibus de annis Amaſiæ, Ozia, Iorami propoſitis & diſcuſſis, tum Iſa. 7. q. 3. nec non patulo ante q. 2. de Oſec. Quam ad rem appoſitè hunc locum interpretatur Cornelius dum itum terræ motum tribuit anno 27. & ex conſequenti Amos hæc vaticinatum anno 25. eiusdem Ozia, quo adhuc in viujs degebat Ieroboamus II, rex Iſrael. Vnde vsque ad Samariæ regniſque Iſraelitici excidium annos 70. ſupputat Iſaias cap. 7. v. 8. Et bene monet Cornelius hanc ſententiam eſſe communem Doctorum & interpretum, pura Hebræorum, S. Hieronymi, Cyrilli, Procopij, Remigij, Ruperti, Hugonis, Lyrani, Clarij & aliorum. Quod etiam Faſti Siculi tradunt.

1. Opinio.

Iſta motus terra fuit anno 27. Ozia.

3. Huius terræ motus meminit Iosephus lib. 9. Antiq. cap. 11. vbi refert Oziam regem Iuda ſecundis rebus elatum, munus ſacerdotale uſurpare, & in altari thymiamatis incenſum adolere voluiſſe, cui cum ſacerdotes obſiſterent, mortem eis minarabatur. Et ecce tibi, inquit, terra vehementer conculitur, fiſſoque ſupernè templo radius Solis os regis improbum ferit, quod è veſtigio lepra conculctum eſt. Quod eo tempore lepra fuerit infectus, quo ſibi functionem ſacerdotalem arrogare

Quæſt. Chron. P. 3.

22

præſu-